

Ե Ր Գ

ԿԵՆՆՔԻ ՈՒ ՄՍՀՈՒՆՆ

Գերեզմանի մ'ըսպիսակ մարմարներուն շուրջ օր մ'երբ
Կը շրջէի սրգակիր՝

Մանն իր դասարկ աչներով եւ բերանով ուրուակերպ՝
Զիս ողջունեց քեզալիւր ...:

Ըսաւ — «Նոնեաց նիւղերուն մէջէն դիտէ՛ վառ արեան
Որ մայրամուտ կը սանի,
Քու կեանքդ ուրախ կամ նըկուն, հոգերով ի կամ բերել՝
Պիտի անո՛ր նըմանի ...

Ինչէ՛ հոգն որ կազմուած է ոսկերեով անցեալի,
Անիւններէ եւ շողէ,
Որ շինուած է բիբերով, շրթունքներով սարժալի
Բայց որ ալեւս հո՛ղ է:

Զինասպիսակ քու ձեռքերդ որոնց զգուանքն աղուական
Արբեցութիւն էր անձի՛ր՝
Պիտի լեցուին սեւ հողով ... ծաղկեփունջի մը փոխան՝
Սեղմեն լոկ ա՛փ մը մոխիր ...

Դուն որ անհոգ բնութեան մէջ զիսակցող շեշտ վնասեցիր,
Զննեցիր միշտ ծով, անտառ,
Հովերու սո՛ղն իսկ փմաստ հազաւ քու մէջ ... կարեկիր
Սիրքդ հրդեհ մ'էր անմար,

Սիրքդ բոյնի պէս քափուր եւ զուրկ իր բոքը արիւնէն,
Իր եղերգին անգիսակ՝
Պիտի սուզուի՛ յաւերժող քմբիւրին մէջ յուլորէն՝
Կործանող իբր աշտարակ ...:

Մինչ դուն մեռա՛ծ պիտի՛ բլլաս, քաղցրութենէն արելին
Այլեւս ոչի՛նչ հաշակես՝
Նարէն զոյգեր սարժալի, մարմանդներու վրայ նըբի՛ն՝
Պիտի նըստին սիրակեզ ...:

Դուն քսուերին ճակ կապոյտ ուռենիին օրօրուով՝
Պիտի պառկիս աչքերդ փակ՝
Ու չըսեսնես քե ինչպէս յիս միջօրէն կենսաշող
Սիրոյ ծաղկո՛ւմն է համակ ...:

Հոն վարն, հովիտի ծունկերուն քառած գիւղակն երջանիկ
 Պիտի զարթնու լուսարժարժ,
 Երգե՛ն ակերն յորդանոս ու խայսան ծառ ու ծաղիկ
 Կապոյտին մէջ սիրարքած . . .

Բլրակներու կասարէն պիտի ճախրե՛ն նորէն հովն,
 Բուրեն վարդերն ու լելակ,
 Մինչ դուն անշարժ՝ անդոյրին ա՛լ բլլաս հիւրն անվրդով,
 Մարած, անլոյս իբր հրագ . . . :

Որպէսզի կեանքն օրերուդ դեմ չըղակէ դա՛ննօրէն
 ձեմարտութեամբ իր վերջին՝
 Եղձե՛ ակնարկդ իրաքես, ու զայն մեղմիկ օրօրեն
 Թող պատահաններն եղեմին . . . » :

— Ո՛վ ման ըզգաս, օ՛ բնութիւն, եղբրօրե՛ն դիւրական
 Ո՛վ փոխանցում կեանքերու,
 Ի՛նչ փոյր շիրիմդ անքափանց, երբ մտածումս անվարան
 Իբր հեռախոյզ օղաչու՛ :

Կարօտներուս, սերերուս սահմաններէն զուգահեռ՝
 Կը չափէ հունդ անագին,
 Մինչ յոյգերուս սալին վրայ մուրեր սրտիս գիւղասեր՝
 Կը կոփէ ձեւն Արուեսին :

Իմ հոգեկան աշխարհիս մէջ ո՛վ անփոյր Անշրպէս,
 Կ'առնեն ձայներդ դաշնութիւն,
 Մինչ մտածումս քեզ կուտայ իր ապրումով լուսաւէս՝
 Յոյզ եւ սգսում վեհագոյն :

Ի՛նչ փոյր մարմինս քայքայուող, լոյս ու մութի խաղին մէջ
 Բեկանող մասն այդ հիւրի.
 Երբ երազանքս անվախնան՝ քերթումային ո՛ւժ անեղձ՝
 Կը դառնայ շունչն յաւերժի :

Իմ մարդկային ակնարկիս պարոյրին մէջ ամփոփած՝
 Գրկեցի աստղն ու աշխարհ,
 Տառապանքիս մէ՛կ չպահովն իսկապարեցայ, ո՛վ Աստուած,
 Անմահութիւնդ՝ առապար . . . :

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

